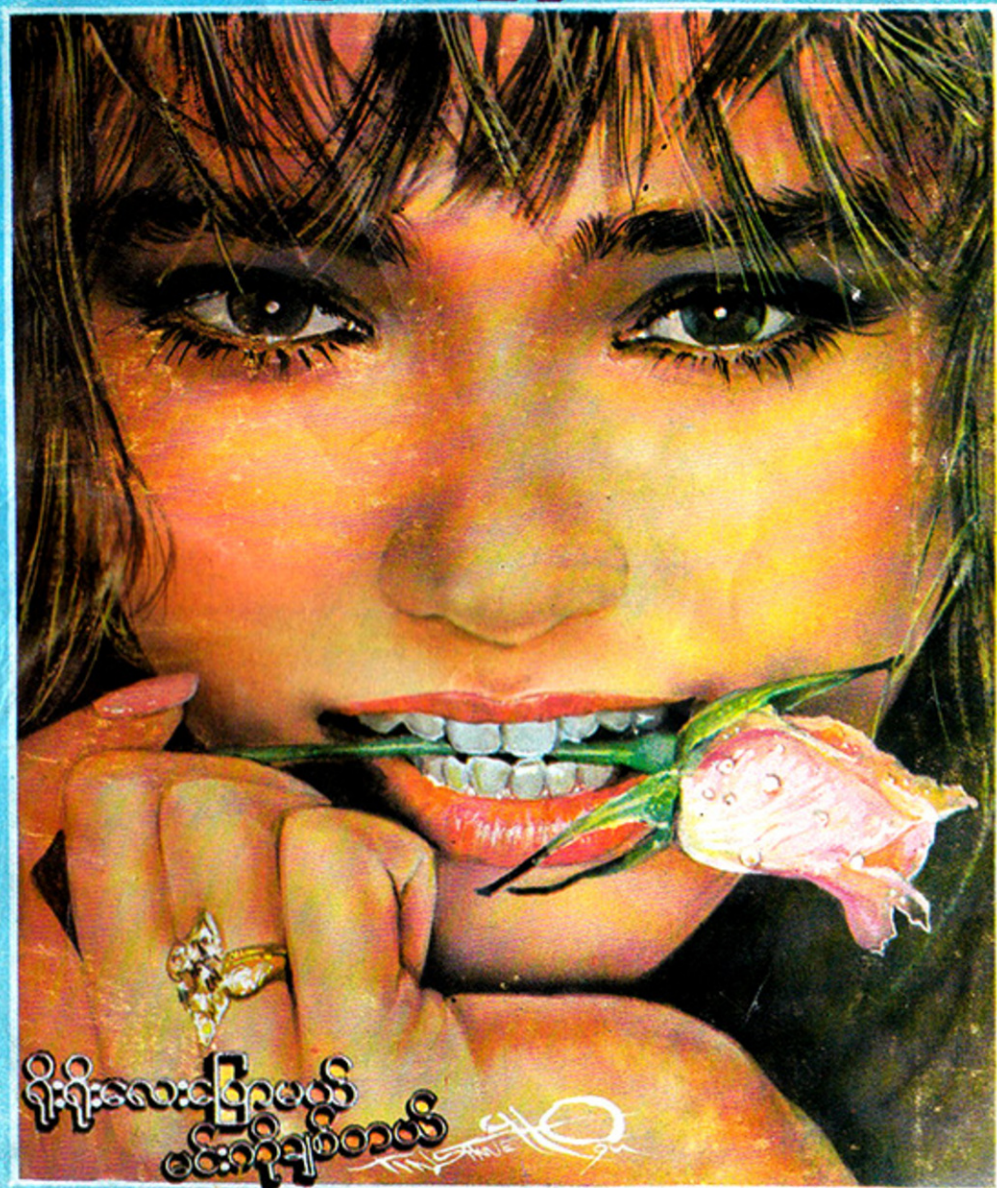

မိုးလျှံနင်းဝေ

ရိုးရိုးလေးသံပြာမယ်
မင်းကုန်ချစ်တယ်

(၁)

"ရတီဦးရေ၊ ဒေါ်လေးမူ ခေါ်နေတယ် ဟေ့"

"လာပြီ သိမ့်ရေ"

ပုလဲရတီဦးဆိုသော မိန်းမလှလေးကို ဖြူနုသေးသွယ်လှပသော သိမ့်သိမ့်ဆိုသော မိန်းကလေးက ပြောသည် ။ ညှပ်လက်စ ပိတ်စကို ချထားပြီး ပုလဲရတီဦးက အင်္ကျီညှပ်နေသော အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည် ။

ပါတိတ်အစများကို လက်ပေါ်မှာ ဖြန့်ကိုင်ထားသော သိမ့်သိမ့်က ပြုံးလဲ့လဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ပုလဲရတီဦးကို ကြည့်နေသည် ။

"ဟေ့ ... ဒေါ်လေးမူဆီမှာ ဖောက်သည် ကြီးတွေ ရောက်နေတယ်ဟ
"

"ဟုတ်လား ... ဘယ်သူတွေလဲ"

"ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ဦးနေလင်းထွန်းနဲ့ မယုဇနလေ"

"ဟာ ... တကယ့် ဂရိတ်တွေ ရောက်နေတာပဲ၊ အဲဒီ မယုဇနကိုသာ ငါမြင်ဖူးတာ၊ ဦးနေလင်းထွန်းကို မမြင်ဖူးသေးဘူး"

"မမြင်ဖူးသေးရင် သေသေချာချာကြည့်လိုက်၊ ငွေထောသလို ရုပ်ကလဲ ချောတာ အရမ်းပဲ၊ တကယ့်စူပါပဲလား"

သိမ့်သိမ့်က လှမ်းပြောလိုက်သည် ။ ဦးနေလင်းထွန်း သိပ်ချောသည်

ဆိုသော စကားကို သာမန်ကာလျှံကာပဲ လက်ခံလိုက်မိသည်။ ။

ဒေါ်မူမူလေး ခေါ်နေသည် ဆို၍ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ရုံးခန်းသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ။ မှန်အနောက်နှင့် ပြုလုပ်ထားသော ဟိုက်ဒရော လစ်တံခါးကို ပုလဲရတီဦးက တွန်းဖွင့်သည်။ ။ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သည်။ ။ သူမကို ကျောခိုင်းထိုင်နေသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ။

ပုလဲရတီဦးကို မြင်သည် နှင့် ဒေါ်မူမူလေးက ပြုံးချိုစွာ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ဒေါ်မူမူလေးက သူ့အသက်နှင့် လိုက်အောင် တည်ငြိမ်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ။ မိန်းမချောကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါ်မူမူလေးက လိုက်ဖက်သော ပြင်ဆင်မှုကြောင့် ပို၍ နုပျိုချောမွေ့နေသည်။ ။

"ဟော ... သမီး ရတီဦးရေ လာပါဦး၊ မယုဇနက အင်္ကျီတွေအပ်ချင်လို့ တဲ့ ကွယ်၊ ကူညီလိုက်ပါဦး။"

ကြီးကျယ်ဟန်လုပ်သော ယုဇနရဲ့ အထာကို သိပြီးသားပါ။ သူမရဲ့ အပ်ချုပ်ခန်းသို့ မလာဘဲ သည် လိုဘဲ ရုံးခန်းထဲမှာ အပ်နေကျလေ။

ဒါကြောင့် ပေကြိုးနှင့် ဘောက်ချာစာအုပ်ကို ကြိုပြီး ပုလဲရတီဦးက ယူခဲ့သည် ပေါ့။ ။ ယုဇနကို မကျေနပ်စိတ်လေး ဖြစ်မိပေမယ့် မိမိကို အပ်ထည်အပ်မည်မို့ မျက်နှာချိုသွေးရဦးမည်ပေါ့။ ။ ယုဇနထံမှ အကြည့်က သူ့ဘေးနားက သူ့ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

"ဟင် ..."

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ ပုလဲရတီဦးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေး လှိုက်ခုန်သွားသည်။ ။ ခန့်ထည်သော အသွင်နှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမွေ့နေသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရပါပြီ။

စူးရှထက်မြက်သော အကြည့်တစ်စုံ၊ သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည် ကို သိလိုက်သည် ။ ထိုသူထံမှ သူမရဲ့ အကြည့်တွေကို ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ရုပ်သိမ်းလိုက်သည် ။

"ကဲ ... ရတီဦး၊ မယုဇနရဲ့ ကိုယ်တိုင်းနဲ့ ပုံစံကို ယူလိုက်ပါကွယ်"

လှုပ်ရှားသွားသော စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ရင်း၊ ပေကြိုးစ၊ကို ဆွဲသည် ။

"ဘယ်အစကို အပ်မှာ လဲ မယုဇန"

စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသော ပိတ်စတစ်ပုံကြီးကို ကြည့်ပြီး ပုလဲရတီဦးက မေးလိုက်သည် ။

"ဒီက အစိမ်းလေးကိုတော့ ဒီပုံစံချုပ်ပေးပါ"

ဒေါ်မူမူလေးထံမှ ကတ်တလောက်စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ယုဇနက ပြသည် ။ ပုလဲရတီဦးက သူမရဲ့ ကိုယ်တိုင်းကို ပေကြိုးနှင့် တိုင်းယူသည် ။ ပြီးတော့ ဘောက်ချာစာအုပ်မှာ မှတ်သားသည် ။

"ဒီအစကရော ဘာပုံစံနဲ့ ချုပ်မှာ လဲ မယုဇန"

"ယုဇနလို့ ပဲ ခေါ်ပါ ရပါတယ်။ အဲဒါကို ဘာပုံစံချုပ်ရမှန်း မသိလို့ ၊ ပုလဲရတီဦး ကူရှာပေးပါလားကွယ်"

ဖော်ရွေသောအပြုံးနှင့် ယုဇနက ပြောသည် ။ ပုလဲရတီဦးကလည်း ပြုံးပြုံးလေးနှင့် အသိအမှတ်ပြုသည် ။

ကတ်တလောက်စာအုပ်ကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှောပြီး ပုံစံများကို ကြည့်သည် ။

"ဒီပုံစံလေး ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ပုလဲရတီဦး အဲဒီပုံစံလေးက လှတယ်နော်"

"ယုဇနကြိုက်ရင် ကိုယ်တိုင်း ယူလိုက်မယ်နော်"

အင်္ကျီပုံစံတစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြီမို့ ကိုယ်တိုင်းထပ်ယူသည် ။ ပုံစံရွေးရင်းနှင့် အချိန်တွေ တော်တော်ကြာသွားသည် ။ သိမ့်သိမ့်ပင် အခန်းထဲသို့ဝင် လာပြီး အင်္ကျီပုံစံတွေ ရွေးပေးသည် ။

ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရှာတဲ့ နေလင်းထွန်းထံသို့ ပုလဲရတီဦးရဲ့ အကြည့်တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်သွားသည် ။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်နေသော သူရဲ့ အကြည့်များ နှင့် ခလုတ်တိုက်မိသည် ။ ပုလဲရတီဦးကပင် စတင်ပြီး အကြည့်ကို လွှဲလိုက်သည် ။

ပိတ်စတွေ တစ်ပုံကြီးကို စိတ်တိုင်းကျ အပ်ပြီးသည့် အချိန်မှာ တော်တော်လေး အချိန် ကုန်သွားပြီ။

"အဲဒါတွေ အမြန်ကြေးနဲ့ သာ ချုပ်ပေးပါနော်"

"ယုဇနဘယ်နေ့လိုချင်ပါလဲ"

"ငါးရက်နေ့ဆို ပြီးမလား"

"ပြီးနိုင်လောက်ပါတယ်"

"ဒါဆို ... ငါးရက်နေ့ပြီးအောင် ချုပ်ထားပါ၊ ယုဇန လာရွေးမယ်နော်"

"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ကဲ ... ကိုထွန်းရေ ... ပြန်ကြစို့နော်၊ အန်တီမူ ... ယုတို့ ပြန်ပါဦးမယ်"

"

ယုဇနက နေလင်းထွန်းကို ပြောရင်းနှင့် ဒေါ်မူမူလေးကိုပါ နှုတ်ဆ

ကံသည် ။ နေလင်းထွန်းက အားလုံးကို ခြုံပြီး နှုတ်ဆက်ကာ၊ သူတို့ စုံတွဲ၊ အခန်းထဲက ထွက်သွားသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အားကျသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သိမ့်သိမ့်က လိုက်ကြည့်နေသည် ။

"အဲဒီ ယုဇနက တော်တော်ကံကောင်းတယ်နော်"

ဒေါ်မူမူလေးကို လှမ်းပြောသည် ။ ဒေါ်မူမူလေးကလည်း ထောက်ခံသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဦးနေလင်းထွန်းနဲ့ သူတို့ စေ့စပ်ပြီးကြပြီလေ၊ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေး တစ်ယောက် ရထားတာ ဘယ်လောက် ဟန်ကျလိုက်လဲ မြင်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ စိတ်ရှည်တာလဲ အရမ်းပဲနော်၊ ယုဇနက ချေးများ ပြီး အပ်နေတာ ကြာတာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်နေတာ ကြည့်ပါလား၊ တော်ရုံ ယောက်ျား စိတ်မရှည်နိုင်စရာပဲ"

"ရတီလဲ ချွေးပျံ့သွားတာပဲ၊ ယုဇနက တော်တော် ချေးများ တာပဲ၊ သူ့စိတ်ကြိုက်တွေ့ဖို့ က အတော် ရှာရတယ်၊ ဦးနေလင်းထွန်းက တော်တော်စိတ်ရှည်တဲ့ လူပဲ"

"အဲလို လူမျိုးကိုရတာ၊ ယုဇန သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့၊ ငွေကိုလဲ ရေလို သုံးနေရတာ မဟုတ်လား"

"မိန်းကလေးကို သူက တော်တော် အလိုလိုက်တာပဲ"

"ဟုတ်တယ် နော်၊ ဒေါ်လေးမူ"

ပုလဲရတီဦးက အဝတ်စများကို စားပွဲပေါ်မှ ကောက်ယူပိုက်ထွေးပြီး

အခန်းထဲက ထွက်ရန်၊ ခြေလှမ်းပြင်သည် ။

"ရတီဦးရေ ... သေသေချာချာ ချုပ်နော်၊ အဲဒီမိန်းကလေးက
အားကြီး ချေးချက် ထူတာကွယ့်"

"စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးမူ"

သူမရဲ့ အပ်ချုပ်ခန်းဆီသို့ ပုလဲရတီဦးက ပြန်လာသည် ။

(၂)

သိမ့်သိမ်က အပ်ချုပ်ခန်းထဲကို ရောက် လာပြီး ယုဇနအပ်သွားသော အဝတ်စများကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။ ။

"ယုဇနက ငွေတွင်းကြီးတစ်တွင်း တွေ့နေတာပဲနော်၊ တစ်ချီတည်းနဲ့ သောင်းနဲ့ ချီပြီး ဝယ်နိုင်တယ်နော်"

"အင်းလေ ...၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ အဝတ်အပ်ရင် မနည်းဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟိုလူကလဲ သူ့ကို တော်တော်ချစ်တယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ ယုဇနက သိပ်ကံကောင်းတယ်နော် ..."

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ယုဇနကို အားကျစွာ ပြောနေကြသည်။ ။ သိမ့်သိမ့်နှင့် ပုလဲရတီဦးတို့ နှစ်ယောက်သည် သိပ်ချစ်ကြသော သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

မူမူလေး၊ ပလပ်ဇာဆိုသော မိနီမားကန်ဆိုင်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်နေသော မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ မူမူလေး ပလပ်ဇာသည် လူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အစုံအလင် ရောင်းချနေသော ဆိုင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ။

အထည်အလိပ်၊ နိုင်ငံခြားဖြစ်အိုးခွက်အသုံးအဆောင်၊ နာရီ၊ အလှပြင်ပစ္စည်း၊ မိန်းမ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း အစုံအလင်ရှိနေသည်။ ။ နိုင်ငံခြားရှိ ကုန်တိုက်ကြီးများ ပုံစံအတိုင်း ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ။

ထိုကုန်တိုက်ကို ဒေါ်မူမူလေးက ပိုင်ဆိုင်သည်။ ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့သော ဒေါ်မူမူလေးက စီးပွားရေးမှာ သိပ်ကို အကွက်မြင်ပြီး အောင်မြင်နေသည်။ ။

တက္ကသိုလ်ပညာသင်နေသော သမီးနှင့် သားက ကျောင်းပိတ်ရက် အားလပ်သည့် အချိန်မှာ မိခင်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ကူညီသည်။ ။

သိမ့်သိမ့်သည် ဒေါ်မူမူလေး၏ တူမဖြစ်သည်။ ။ အပ်ချုပ်သင်တန်းတက်စဉ်ကတည်းက ပုလဲရတီဦးနှင့် ခင်ခဲ့သည်။ ။ ဘွဲ့ရပြီး နှစ်ယောက်လုံး အပ်ချုပ်သင်တန်း တက်ကြသည်။ ။

နှစ်ယောက်ပူးပေါင်းပြီး ဒေါ်မူမူလေးရဲ့ ဆိုင်ကြီးမှာ အပ်ချုပ်ဆိုင်ခန်းလေး တစ်ခန်း ဖွင့်ကြသည်။ ။ နိုင်ငံခြားကတ်တလောက်များကို လေ့လာပြီး ပုံစံဆန်းဆန်းများကို တီထွင်နိုင်ခဲ့၍ နာမည်ရကြသည်။ ။

သူတို့ စီးပွားရေးက အောင်မြင်လာ၍ အလုပ်သမားပင် ငှားနိုင်ခဲ့သည်။ ။ ပုလဲရတီဦးက ပိတ်စကို ကိုင်တွယ်ညှပ်သည့် နေရာတွင် ကျွမ်းကျင်၍ ပိတ်စညှပ်သည့် တာဝန်ကို ယူသည်။ ။ သိမ့်သိမ့်က ချုပ်သည့် နေရာမှာ အလုပ်သမားကို ဦးစီးပြီး ချုပ်ခိုင်းသည်။ ။

ဒေါ်မူမူလေးက တူမဖြစ်သူ သိမ့်သိမ့်ကို သူမရဲ့ အိမ်မှာ အတူလာနေစေသော်လည်း သိမ့်သိမ့်က မနေပါ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အိမ်ခန်းငှားပြီးနေသည်။ ။

"ရတီတော့ မချောင်ဘူးဟေ့၊ အပ်ထည်တွေက အမြန်ချည့်ပဲ"

"အင်းလေ၊ ပြီးအောင်တော့ လုပ်ရမှာ ပဲ"

"လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ယုနေတို့လိုလူမျိုးပေါ့နော်"

သိမ့်သိမ့်က အားကျစွာနှင့် ပြောနေသည်။ ။

"ငါလေ ဆင်းရဲတဲ့ လူကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် မယူဘူး၊ ယုဇနလိုပဲ ချမ်းသာတဲ့ လူကို ယူမယ်သိလား ..."

သိပ်ချစ်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းကို မျက်နှာသေလေးနှင့် ပုလဲရတီဦးက ကြည့်နေသည်။ သိမ့်သိမ့်က သိပ်ပြီး ချမ်းသာချင်သည် ဆိုတာ အစကတည်းက သိပြီးသားပါလေ။

"နင်ရော ဘယ်လိုလူမျိုးကို ရွေးမလဲ"

ပုလဲရတီဦးကို လှမ်းပြီး၊ သိမ့်သိမ့်က မေးသည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မျက်နှာလေးနှင့် ပုလဲရတီဦးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဖြေသည်။

"ငါကတော့ ငါသိပ်ချစ်၊ သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ လူဆိုရင် ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်နေပစေ၊ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးမယ်"

"ဒါဆို အိမ်ထောင်ရေးကို ဦးနှောက်နဲ့ မရွေးဘဲ၊ နှလုံးသားနဲ့ ပဲ ရွေးမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ နှလုံးသားနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို၊ နှလုံးသားနဲ့ ပဲ ရွေးလိုက်မယ်၊ ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ ကံရှိရင် ဖြစ်လာမှာ ပဲလို့ ငါယုံကြည်တယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ လုံ့လဝီရိယ မလျော့စေနဲ့ ပေါ့"

"အေးလေ၊ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကိုယ် လုပ်ကြတာပဲ ဘယ်သူမှားတယ်၊ ဘယ်သူမှန်တယ် ဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူးနော်"

"အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မဝေဖန်ချင်ပါဘူး သိမ့်ရယ်"

"ငါလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ"

"ကဲ ... လေ ပစ်မနေနဲ့ ထမင်းစားကြမယ်၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ"

ပုလဲရတီဦးက စားပွဲဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည် ။ ငါးဆင့်စတီးထမင်းချိုင့်က စားပွဲပေါ်မှာ အသင့် စောင့်ကြိုနေသည် ။

နှစ်ယောက်လုံး ချက်ပြုတ်စားနိုင်သည့် အင်အား မရှိ၍ အိမ်ဘေးတိုက်ခန်းက ထမင်းချိုင့် ဆွဲစားသည် ။ ထိုအိမ်က ထမင်းဆိုင်မဟုတ်ပေမယ့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော နှစ်ဦးသုံးဦးအတွက် ချိုင့်ဆွဲစားနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့သည် ။

ဆိုင်ထမင်း ဆိုင်ဟင်းမဟုတ်ဘဲ အိမ်ထမင်းကိုစားရ၍ ငြီးငွေ့ခြင်းလည်း မရှိပါ။ ပုလဲရတီဦးတို့ ကလည်း ဟင်းကောင်းထမင်းကောင်းစားရ၍ ပေးရသည့် ဈေးကို မတွန့်တုတ်ကြပါ။

ငါးဆင့်ချိုင့်ကို ဖြုတ်ရင်း၊ ဟင်းတွေကို ကြည့်လိုက်ပြီး၊ ပုလဲရတီဦးက ကျေနပ်စွာ ပြောသည် ။

"ဟာ ... ကော်တာပဲ၊ ဒီနေ့ ကြက်သား၊ ငါးပိချက်၊ တို့ စရာနဲ့ ဂေါ်ဖီပွင့်ကြော်ပါလား"

"ဟာ ထမင်းမြိန်ဦးတော့မှာ ပဲ"

သိမ့်သိမ့်က ထမင်းစားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ပြောသည် ။

"အဲလို ကြက်သားကို ကင်ပြီးမှ ခရမ်းချဉ်သီးများများ ၊ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်နဲ့ ချက်၊ နံနံ၊ ငရုတ်စိမ်းအုပ်ထားတဲ့ ကြက်သား ငါးပိချက်ကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ"

"ကင်ပြီး၊ အသားကို ဖျင်ထားတော့၊ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ဖြစ်မနေဘူးပေါ့"

"ကဲ ဝါးကြရအောင်ကွယ့်"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ညစာထမင်းကို စားလိုက်ကြသည်။ ။

စားသောက်ပြီး ခဏနားပြီးမှ ယုဇနရဲ့ အဝတ်စတွေကို ပုလဲရတီဦးက ကိုင်လိုက်သည်။ ။ ညကို အပြီးညှပ်ပြီး မနက်ဆိုင်ရောက်လျှင် အကူတွေနှင့် အတူ ပြီးအောင်ချုပ်မည်လို့ စိတ်ကူးထားသည်။ ။

ယုဇနရဲ့ အဝတ်များကို ညှပ်ရင်းနှင့် သူမရဲ့ မျက်ဝန်းထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမပြုရဘဲ နေလင်းထွန်းရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်က သူမ မျက်ဝန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ။

မြင်မြင်ချင်း ထိုသူရဲ့ ရူပါက သူမရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ငြိတွယ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ သည့် အတွက်လည်း သူမကိုယ်သူမ မကျေနပ်မိပါ။

ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသား သူတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ငရဲအကြီးခံပြီး၊ နှလုံးသားက ငြိခဲ့ရသည် လဲ။ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည့် သတို့သားလောင်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည် လဲ။

မျက်ဝန်းထဲဝင်လာသော သူပုရိပ်ကို အတွေးထဲက ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဦးနေလင်းထွန်းရယ် ရတီ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း၊ ဒုသနသော အဖြစ်ကို မကျူးလွန်ပါရစေနဲ့ ရှင်"

ပျံ့လွင့်သွားသောစိတ်ကို စုစည်းသိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ ။ အလွန်အရေးကြီးသော ယုဇနရဲ့ အင်္ကျီတွေကို ညှပ်ရမှာ မို့ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားလိုက်သည်။ ။

ပျက်သွားလို့ ကတော့ ယုဇနက ကောင်းကောင်း ကြီး မေတ္တာပို့မှာ သေချာသည် လေ။

(၃)

ချိန်းဆိုထားသော ရက်မှာ အတိအကျ ဖြစ်နေအောင် အင်္ကျီများကို အရံသင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ။ အင်္ကျီလာရွေးမည့် ယုဇနထက် နေလင်းထွန်းကို ပို၍ မျှော်ကိုးစောင့်စားမိသည်။ ။

နေလင်းထွန်း ယုဇနနှင့် အတူ ပါလာပါစေလို့ လည်း ဆုတောင်းနေသည်။ ။ မနက် ဆိုင်ရောက်ကတည်းက လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် စောင့်မျှော်နေသည် မှာ ပေါ်မလာသေး။

ညနေဆိုင် ပိတ်ခါနီးမှာ ရောက်လာကြသည်။ ။ ယုဇနနှင့် အတူ နေလင်းထွန်း ပါလာပါသည်။ ။ လျှပ်တပြေးအကြည့်နှင့် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်မိရင်း၊ အကြည့်ကို မြန်မြန်လွှဲရပြန်သည်။ ။ ရင်ခုန်နှုန်းမြင့်စွာ ရင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလား။

"အင်္ကျီတွေ အကုန်ပြီးသွားပြီပေါ့နော်"

ယုဇနက မျှော်လင့်တကြီးနှင့် မေးသည်။ ။

"ပြီးပါပြီ"

မှန်မီရီထဲမှ အသင့်ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော အင်္ကျီများကို ထုတ်သည်။ ။ နေလင်းထွန်းက အနားမှ ရပ်စောင့်နေသည်။ ။ အမှတ်မထင် မော့အကြည့် စူးရှစွာကြည့်နေသော နေလင်းထွန်းရဲ့ အကြည့်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရသည်။ ။

သာမန်အကြည့်ထက် ပို၍ လွန်ကဲ အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်လို့ ပုလဲရတီဦးက ယူဆမိသည်။ ။

"သူငါ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလိုကြည့်နေရတာလဲ"

အဖြေရှာမတွေ့စွာနှင့် ပုလဲရတီဦးက တွေးတောနေသည်။ ။ ယုဇနက အင်္ကျီများကို တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည် ဖြန့်ကြည့်သည်။ ။

"ဝတ်ကြည့်ပြီး လိုတာပြောပါနော်"

"ယုဇနက ပုလဲရတီဦးဆိုရင် စိတ်ချပြီးသားပါ။ အပိုအလိုမရှိ အံ့ကို ကံမို့ ဒီမှာ ပဲ အမြဲ အပ်တာပေါ့"

လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထပ်ကို ရေတွက်ပြီး ပုလဲရတီဦးကို ပေးသည်။ ။ စူးရှသော နေလင်းထွန်းရဲ့ အကြည့်အောက်မှာ ပုလဲရတီဦးရဲ့ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ။ ချုပ်ခါ ငွေကို မရေတွက်တော့ဘဲ အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ။

"ဆိုင်မှာ ယုန်မွေးဆွယ်တာတွေ ရောက်သေးလားဟင်..."

ယုဇနက ပုလဲရတီဦးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။ သိမ့်သိမ့်က ကြားက ဝင်ဖြေသည်။ ။

"ရောက်ပါတယ်၊ ရောင်းရလို့ ကုန်သလောက်တောင် ရှိနေပြီ၊ စောစောက အဲဒီအခန်းရှေ့ ရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့၊ အဖြူတစ်ထည် တွေ့မိသေးတယ်"

"ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ယုဇနကို လိုက်ပြပါဦး"

အားတက်သရော မျက်နှာနှင့် ယုဇနက သိမ့်သိမ့်ကို ခေါ်ပြီး အနွေးထည်များ ရောင်းသော အရောင်းကောင်တာဆီသို့ ထွက်သွားကြသည်။ ။

သူတို့ နှင့် အတူ နေလင်းထွန်းလည်း ပါသွားသည်။ ။

လမ်းလျှောက်ပုံကအစ စတိုင်ကျသေသပ်သော နေလင်းထွန်းကို
ငေးငေးမောမောလေး ပုလဲရတီဦးက ကြည့်နေသည်။ ။ ရင်မှာ ဟာပြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ သိမ့်သိမ့်ခေါ်သွားသော အရောင်းကောင်တာရှေ့သို့
ရောက်သွားသည်။ ။

ထိုအရောင်းကောင်တာမှာ တာဝန်ကျသော အရောင်းစာရေးမလေး
က ယုန်မွေးဆွယ်တာ အဖြူလေးကို ခေါက်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။
သိမ့်သိမ့်က အလောတကြီး မေးသည်။ ။

"ဟင် ... အဲဒီအင်္ကျီ ရောင်းလိုက်ပြီလား"

"အင်း ... ခုလေးတင်ပဲ ရောင်းပြီးတာ"

"ဟာ ... လက်လွှတ်ရပြန်ပြီကွာ"

ယုနေက စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။ သိပ်လိုချင်
သော ပစ္စည်းကို မရလိုက်ရ၍ တော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
သည်။ ။

"အဲဒီအင်္ကျီလေးခဏလောက် ဖြန့်ကြည့်ချင်ပါတယ်"

ဝယ်ယူထားသော မိန်းကလေးထံမှ ယုနေက ခွင့်ပန်သည်။ ။

"ရပါတယ် ကြည့်ပါ"

သွက်လက်စွာ ယုနေက ဆွယ်တာအင်္ကျီကို ဖြန့်ကြည့်သည်။ ။ ဖြူဖွေး
သော အမွှေးပွအင်္ကျီက နူးညံ့အိစက်နေသည်။ ။ ဖြန့်ကြည့်မိကာမှ ပိုပြီး
လိုချင်စိတ်ပြင်းပြသွားသည်။ ။

"ကိုထွန်းရယ်၊ ယုနေ အရမ်း လိုချင်လိုက်တာ"

"နောက်ထပ် ရောက်ဦးမှာ ပါ၊ အဲဒီကျ ချန်ထားပေးပါမယ်"

အရောင်းစာရေးမလေးက ပြောသည်။ ။

"ကဲ ... ယုဇန ဒါလောက် လိုချင်နေရင် ဒေါ်မူမူလေးကို ငွေကြိုပေးခဲ့မယ်၊ ရောက်တာနဲ့ ယုဇနဆီပို့ပေးဖို့ လေ"

နေလင်းထွန်းကို အားကျသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သိမ့်သိမ့်က ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ယုဇနရဲ့ စိတ်ကို နည်းနည်းလေးမှ အညို မခံနိုင်လောက်အောင် နေလင်းထွန်းက ချစ်ပါလားလို့ လည်း သတ်မှတ်မိသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ... ကိုထွန်း၊ ဒေါ်မူမူလေးကို ပိုက်ဆံပေးခဲ့တာ စိတ်အချရဆုံးပဲ"

ဒေါ်မူမူလေးရဲ့ ရုံးခန်းဆီသို့ သိမ့်သိမ့်ပါ ပါသွားရသည်။ ။ ဒေါ်မူမူလေးက ငြင်းဆန်ပေမယ့် အင်္ကျီဖိုးငွေကို အကျေချေပေးကြသည်။ ။

"ရှေ့အပတ်မှာ ပစ္စည်းတွေထပ်ရောက်မှာ ပါ"

"ဆယ့်ခြောက်ရက်နေ့က ယုဇန မွေးနေ့ပါ၊ အဲဒီနေ့အမီရောက်မှာ ပါနော်"

"ရောက်မှာ ပါ"

"အဲဒီအင်္ကျီကို ကျွန်တော့် အိမ်ကိုလာပို့ပေးပါနော်"

"ကောင်းပါပြီ၊ ဦးနေလင်းထွန်း"

"ကိုထွန်းက ယုဇနအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမှာ လေ"

ယုဇနရဲ့ မျက်နှာကို ပြုံးချိုစွာငုံကြည့်ပြီး နေလင်းထွန်းက ပြောသည်။ ။ သူတို့ စုံတွဲကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ပြီး သိမ့်သိမ့်က အပ်ချုပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။

"ယုဇန အင်္ကျီ ရသွားလား သိမ့်"

ပုလဲရတီဦးက ဆီးပြီးမေးသည် ။ သိမ့်သိမ့်ကလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဖောက်သည် ချပါတော့သည် ။

"ဟယ် ... သူကံမကောင်းဘူးဟာ၊ ငါတို့ လဲ အနားရောက်ရော မိန်းမတစ်ယောက်က ဝယ်နှင့် ပြီးနေပြီ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

"အေး ... ဒါပေမဲ့ သူ့လူက ငွေကြိုပေးပြီး ဒေါ်လေးမူဆီမှာ မှာ ခဲ့တယ်၊ ပစ္စည်းရောက်လာတာနဲ့ အိမ်ကိုပို့ခိုင်းတယ်လေ"

"ဟုတ်လား"

"ယုဇနက တကယ်ကို ကံကောင်းခဲ့တာပဲ၊ ဦးနေလင်းထွန်းကလဲ တစ်ချက်လေးမှ မျက်နှာ အညိုမခံဘူး၊ သိပ်ကို အလိုလိုက်တာပဲ ဆရာ"

သိမ့်သိမ့်က အားပါးတရ မြိန်ယုက်စွာ ပြောနေသည် ။

"အဲလို လူမျိုးတစ်ယောက်လောက် ရည်းစားတော်ရရင် တော်ပါပြီ ဟယ်"

"တော်ပြီလား၊ တစ်ယောက် မနည်းလွန်းဘူးလား"

ပုလဲရတီဦးက တမင်လှောင်ပြီး ပြောလိုက်သည် ။

"တော်ပါပြီ ဟယ် ... လောဘ မကြီးတော့ပါဘူး၊ တစ်ယောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ"

သူတို့ စကား သူတို့ သဘောကျပြီး ပြိုင်တူရယ်မိကြသည် ။ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းတစ်ခုကို တွေးမိပြီး ပုလဲရတီဦးရဲ့ ရင်မှာ နွမ်းသွားရပါတော့သည် ။
